

M/s Elite Engineering & General Works v. Labour Court, Jullundur, etc.
(Pandit, J.)

ਸਾਇਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਦੇ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।

(28) ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ 10 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ RW 5/A ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪੈਨਸ਼ਨਰੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ 10 ਮਾਰਚ, 1907 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ KW 3/1) ਦੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 160 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੌਤ ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 2,670 ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਕਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ, ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸਦੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਕਿ:-

"ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਮਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਹੇ ਹਨ।"

(23) ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗੇ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 2,670 ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜੋਧ ਸਿੰਘ, 1967 ਦੇ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 389 ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਐਮ ਏਚ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ___

ਸਿਵਲ ਮਿਸਲਨ I ਈਯੂਐਸ

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੀਡਿਤ, ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਇਲੀਟ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ ਐਨ 'ਡੀ ਜਨਰਲ ਵਰਕਸ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

LABOUR ਕੋਰਟ, ਜਲੰਧਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1967 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1466

2 ਮਈ 1968 ਈ.

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) ਆਰਟੀਕਲ 226 - ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਇਨਕਾਰ - ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ - ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਕਨੀਕੀਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਆਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸੇ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਪਾਰਾ 7 ਅਤੇ 8)

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿੱਟ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ 3 ਜੂਨ, 1967 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਵਾਰਡ ਮਿਤੀ 30 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜੂਨ, 1967 ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 7 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(ਜੀ. ਸੀ. ਐੱਮ. ਇਟਲ, ਇੱਕ ਡੈਵੋਕੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।)

A C. HOSHIARPUR, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਨੰਬਰ 2 ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

PANDIT ਜੇ.—ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈਸਰਜ਼ ਇਲੀਟ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਵਰਕਸ, ਬਟਾਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 3 ਜੂਨ 1967 ਨੂੰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਜੁਲੰਦੂਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨੰਬਰ 1.

(2) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਦਾਰੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਵਜੋਂ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 12 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਫਰੇਮਿੰਗ ਲਈ, ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ 2 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਿਤੀ ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਿਨ, ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 3 ਜੂਨ, 1967 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 3 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਮੈਨੇਜਰ ਸਵਾਸਤਿਕਾ ਫਾਊਂਡਰੀ, ਬਟਾਲਾ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਉਸ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਲਈ, 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ, ਡਾਇਟ ਮਨੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਫੀਸ ਆਦਿ, ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ. ਸੈਣੀ, ਲੇਬਰ ਲਾਅ ਐਡਵਾਈਜ਼ਰ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੇਸ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਜੁਲੰਦੂਰ 2 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਤਾਰ ਭੇਜੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਰਾਮ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਕਤ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕੇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ / ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਬਹਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਮਿਤੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਵਾਰਡ ਵੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 9 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਧਿਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 26 ਜੂਨ, 1967 ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਬਕਾ ਧਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅੱਗੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ 7 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਦੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 30 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ

M/s Elite Engineering & General Works v. Labour Court, Jullundur, etc.
(Pandit, J.)

ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਵਾਰਡ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ 27 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(3) ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ:-

“ਅੱਜ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਅੱਜ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਮੁਕੱਰਰ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ.ਸ਼ੈਣੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਤਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁਖਾਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਲੱਖਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ - ਕਿਹਾ ਕਿ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਝੂਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਝੇ ਹੱਥਕੰਡੇ ਅਪਣਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕੇਸ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

2 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ ਸਬੂਤ। ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨੇ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜ ਕੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਚਲਾਈ ਜਾਂ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਆਗਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ (ਪੰਜਾਬ) ਰੂਲਜ਼, 1958 ਦੇ ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਗਵਾਹ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪਣਾਈ ਸੀ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਗਾਹਕ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਬੇਇਨਸਾਫੀ।

(5) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ 3 ਜੂਨ, 1967 ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 2 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸੀ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜ ਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 3 ਜੂਨ, 1967 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 2 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ, ਭਾਵ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ. ਸੈਣੀ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੇਸ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੀ ਮੁਲਤਵੀ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਕ ਗਵਾਹ ਹਰੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ 3 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਾਇਟ ਮਨੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਫੀਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, 3.

ਜੂਨ, 1967, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਸ੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਹਰੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸ ਫੀਸ ਅਤੇ ਡਾਇਟ ਮਨੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰੀਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਦੱਸਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੇਗਾ। ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ, ਭਾਵ, 3 ਜੂਨ, 1967, ਜੋ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਬਲਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪਾਰਟੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ ਕੋਈ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਜਾਂ ਅਗਾਊਂ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

M/s Elite Engineering & General Works v. Labour Court, Jullundur, etc.
(Pandit, J.)

ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। Respondent ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਖਰਚਾ ਦੇ ਕੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੋਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਆਪਣੀ ਉਜਰਤ ਮਿਲ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੋਈ ਸੁਣਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹਰ ਵਾਰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਦੇਣ ਨਾਲ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ।

(6) ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਆਧਾਰ ਸੀ.ਬੀ.ਆਈ. (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1 ਨੰ. ਆਰ. 1 ਆਰ. ਆਰ. 1 ਆਰ. ਆਰ. 1 ਆਰ. ਆਰ. ਆਰ. ਆਰ. 1 ਆਰ. ਆਰ. ਆਈ.) ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਓ 2 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਰ ਭੇਜੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਵਾਰਡ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਾਂਝੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਬੂਤ। ਇਕੱਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਕਿਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਡਿਗਰੀ ਲਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਨਿਵਾਸੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਾ ਭੇਜਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ 2 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਸਾਧਾਰਨ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤੀਜਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਿਮਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਟਾਲਾ ਵਿਖੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣੀ, ਜੋ ਬਿਮਾਰ ਸਨ, ਲਈ ਬਟਾਲਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੁਲੰਦੂਰ ਵਿਖੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੀ ਮੁਲਤਵੀ ਲਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੋਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਮੌਕੇ, ਅਰਥਾਤ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਸਫਲ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਮਿਲ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ।

(7) ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਕਨੀਕੀਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵੀ ਉਸੇ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲੀਵ ਟੂ ਐਪੀਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੇ *ਭਾਰਤ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ, ਦਿੱਲੀ ਬਨਾਮ. ਭਾਰਤ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਬੈਂਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਯੂਨੀਅਨ (1) ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ: -*

"ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲਦਾ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਜੇ ਇਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(8) ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪੈਂਡੈਂਟ ਲਈ 1 ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੁਲਤਵੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵਿਵੇਕ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਡਾਬਰ (*ਡਾ. ਐਸ. ਕੇ. ਬਰਮਨ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਟਿਡ, ਦੇਵਘਰ ਬਨਾਮ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ (2)*) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ: "ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। . ਇਹ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।" ਪਰ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਰਤ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: "ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਲਤਵੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ / ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(9) (9) ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ *ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ* ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੀ ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ। ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ

(1) ਏਆਈਆਰ 1950 ਐਸਸੀ.188.

(2) (1967) 11 ਲੇਬਰ ਲਾਅ ਜਰਨਲ 863.

ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਪੱਖ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਵਾਰਡ ਦੇਣ ਵਿੱਚ, ਨਿਵਾਸੀ ਪੈਂਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਮਨਮਾਨੇ

M/s Elite Engineering & General Works v. Labour Court, Jullundur, etc.
(Pandit, J.)

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਪਗਨਡ ਅਵਾਰਡ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(10) ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ 3 ਜੂਨ, 1967 ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 3 ਜੂਨ, 1967 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ।, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਾ ਰੱਖੇ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਰਮ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ.ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਨਮਤ ਰਾਏ ਮਿਲਖ ਰਾਜ ਆਹੂਜਾ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1171.

17 ਮਈ 1968 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVI)- S. 5(3) — ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ) ਐਕਟ (1967 ਦਾ VII) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ— ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 303 ਜਾਂ 14 ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ —ਧਾਰਾ — ਕੀ ਕੇਂਦਰੀ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1966 ਦਾ LXXIV) ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ— ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਐਕਟ ਵਿਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮੀਆਂ— ਕੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ—“ਏ ਸੀਐਫ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰੀ ਖਰੀਦ’— ਦਾ ਅਰਥ—ਵਿਧਾਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ — ਵਿਧਾਨ-ਮੰਡਲ— ਕੀ ਅਵੈਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦੱਸ ਦੇਈਏ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 303 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ

ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(3), ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 9, 14 ਅਤੇ 18)